

naar jeg indskrænker mig til nogle ganske faa Bemærkninger og afventer Indbydelsen til et Samraadsmøde med det ærede kommende Udvalg, ved hvilket vi da kunne forhandle de Detailler, som her fra forskellige Sider ere ønskede gjorte til Genstand for nærmere Drøftelse.

Jeg kan selvfølgelig ikke her optræde som nogen særlig kraftig Forsvarer for Bestemmelsen om, at Tilskuddene til Landboforeningerne skulle udgøre det samme Beløb, som de selv yde til Præmiering, naar jeg netop selv har foreslaaet 50 pCt. og ikke 100. Jeg kan kun forsvare den med den Kraft, der ligger i det Faktum, at et overvejende Flertal af Folketinget har villet noget andet paa dette Punkt end jeg. Dette Forslag er ikke kommet ind under de politiske Vanskeligheder, det er behandlet fuldkomment sagligt, og naar man saa ser et saa overvejende Flertal som det, der fandtes i Folketinget, bestaaende af Venstre som Centrum, flankeret af Højre til den ene Side og Socialdemokraterne til den anden, gaa imod mig paa dette Punkt, som er et Hovedpunkt — ikke i principiel, men i finansiel Henseende —, maa jeg mene, at dette høje Ting og jeg gøre rettest i at tage det som et Faktum, man vanskeligt kan komme forbi. Vi maa vistnok anse det for rigtigst at betragte det som en fastslaaet Kendsgerning, at Landboforeningerne endnu i nogen Tid maa have et Tilskud af 100 pCt. i Forhold til deres eget Bidrag. Og da der indenfor Landboforeningskredse raader den Anskuelse, som ogsaa deles i betydelig Udstrækning af dette Ting, som den deles af mig, at man kan nøjes med mindre Præmiebeløb, end man hidtil har anvendt, har man jo Lov til at gaa ud fra, at man i Landboforeningerne af egen Drift vil sætte Præmiebeløbene ned og derved spare baade Foreningerne og Staten for nogen Udgift. Statens Besparelse vil ganske vist blive mindre end det halve af det, jeg havde foreslaaet, men man maa dog regne med, at man i Foreningerne vil ræsonnere som saa, at naar 15 Kr. kunne gøre Fyldest der, hvor 20 Kr. før have været anvendte, er der ingen Anledning til at anvende de 20 Kr., blot fordi man kan faa de 10 Kr. af Staten. Jeg gaar ud fra indtil videre — det vil sige: et Aar eller 2, i Løbet af den Tid vil Erfaringen jo vise, hvordan Landet ligger —, at man ude i Landboforeningskredse vil hidføre noget af den Besparelse, jeg havde tilsigtet, men som det overvejende Flertal af Folketinget ikke har ønsket fremtvunget.

Fra forskellige Sider er udtalt Ængstelse for Bestemmelsen i § 1, C 8, der angaar

Konkurrencer mellem hele Kvæghold, idet Beløbet dér er nedsat fra 25,000 til 10,000 Kr. Ja, det er jo en meget betydelig Nedsættelse, men, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, stemmer Beløbet dog nogenlunde med det faktiske Forbrug, idet der i de sidste 3 Aar, for hvilke der foreligger Regnskab, nemlig 1908—09, 1909—10 og 1910—11 — for ikke at gaa længere tilbage —, er anvendt henholdsvis godt 5,000 Kr., omtrent 8,000 Kr. og lidt over 11,000 Kr. De 10,000 Kr., der her foreslaas, ere altsaa over Gennemsnittet af de 3 sidste Aars Udgifter paa denne Post. Naar dertil kommer, at Statens Bidrag begrænses til Halvdelen mod som før to Trediedele i Forhold til Foreningernes og de konkurrerendes eget Bidrag, er der jo dog nogen Mulighed for at kunne komme igennem, i alt Fald foreløbig, med det her foreslaaede Beløb. Mit Forslag gik ud paa, at vi skulde blive staaende ved 15,000 Kr., medens Folketinget mente det rigtigst at gaa ned til 10,000 Kr. Jeg tror, at vi kunne blive staaende ved dette, uden at der sker nogen Skade.

Hvad Stambøgerne angaar, kan jeg ikke optræde som nogen kraftig Forsvarer for Bestemmelsen om, at der kun skal anvendes 10,000 Kr., naar jeg i det andet Ting erklærede, at det vilde være højest uheldigt, om man satte Beløbet ned med 10,000 Kr., ja, endogsaa blot med 5,000 Kr. Jeg had indstændigt om, at man i det mindste vilde blive ved de 15,000 Kr., men helst slet ikke gaa til nogen Nedsættelse. Jeg kan derfor ikke her staa op og sige, at det er overordentlig klogt og heldigt at gaa ned fra de 20,000 til de 10,000 Kr., men det er nu vedtaget af det andet Ting, og jeg ved ikke, om det er muligt ved Forhandling mellem Tingene at komme til et andet Resultat. Det faa vi nu at se.

Der var selvfølgelig en længere Række Punkter, som det for saa vidt kunde være interessant at drøfte, men da Sagen skal i Udvalg, tror jeg, at det tjener dens Fremme bedst, at den nærmere Drøftelse finder Sted dér. Jeg skal da kun gøre en enkelt Bemærkning til det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Sørensen-Saksager), der savnede en Bestemmelse om, hvem der skulde administrere Bevillingen til Svineavlscener. Det er ganske rigtig, at en saadan Bestemmelse savnes, for saa vidt man ikke mener, at det er tydeligt, at da det er Landbrugsministeriet, der faar de 25,000 Kr. til dette Formaal stillet til Raadighed, mod at der tilvejeskaffes andre 25,000 Kr. andetsteds fra, saa er det Landbrugsministeriet, der skal administrere Pengene. Hvorledes det